

אמרו להם בית שמאי לבית הלל: אין בנות ישראל הפקר!

שאם יוצאות במיאון, ושוב מתקדשות, ושוב יוצאות במיאון — הרי זה מנהג הפקר.

אלא, ממאנת פעם אחת בלבד, וממתנת להתארס עד שתגדיל, ואז תקדש בקידושין מן התורה, ושוב לא תצא מבעלה השני במיאון.

ותמאן בראשון, ואז תנשא.

ובגמרא נחלקו מהי משמעות המיאון הנוסף הזה, לאחר שכבר מיאנה בו פעם אחת.

גמרא:

ומביאה הגמרא ארבעה הסברים לטעמם של בית שמאי שאין ממאנות אלא ארוסות:

ההסבר הראשון —

אמר רב יהודה אמר שמואל: מאי טעמא דבית שמאי שאמרו אין ממאנים אלא ארוסות ולא נשואות, והרי גם הנשואה קטנה היא —

לפי שאין תנאי בנשואין!

והיינו, לפי שגם מי שמתנה עם האשה המתקדשת לו תנאי, כגון שמקדשה על מנת שאין בה מומים — בשעה שהוא בא עליה, הרי הוא מוחל על תנאו מחמת חיבת ביאה.⁽²⁾

קטנות ארוסות, ולא קטנות נשואות, ונחלקו בגמרא בטעמם של בית שמאי.

ובית הלל אומרים: אחת ארוסות ואחת נשואות קטנות — ממאנות.

ב. בית שמאי אומרים: מיאון הארוסה יכול להיות רק בבעל, בחייו, ולא אחרי מותו, ביבם.

ולכן, אם מת הבעל לפני שמיאנה בו, תמתין הקטנה עד שתגדל, ותחלוץ, כי קטנה אינה יכולה לחלוץ.

ובית הלל אומרים: ממאנת הן בבעל והן ביבם, ועוקרת למפרע את נישואי אחיו.

ויבואר בגמרא אם המיאון הוא שאומרת שאינה רוצה ביבם, או שממאנת בקידושי בעלה המת.

ג. בית שמאי אומרים: ממאנת רק בפניו של בעלה הארוס.

ובית הלל אומרים: ממאנת בין בפניו ובין שלא בפניו.

ד. בית שמאי אומרים: המיאון צריך שיעשה דוקא בבית דין.

ובית הלל אומרים: בין בבית דין ובין שלא בבית דין.

ה. אמרו להם בית הלל לבית שמאי: ממאנת והיא קטנה, אפילו ד' וה' פעמים.

שזכה בהם בהיותה תחתיו.

2. יש אחרונים הסוברים שאין אדם יכול לעשות

אבל, לגבי הדינים הנוגעים למפרע, כגון זכייתו במעשה ידיה בזמן שהיתה אשתו, וכן הנדרים שהפר לה אז — אין המיאון עוקר למפרע, אלא נשארים מעשה ידיה אצלו, כפי